

ELISE KOVA

ÇİFTÇİNİN
SAVAŞI

ALTIN MUHAFAZLAR SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

Çeviren
Ece Yücesoy

*Dani'ye,
Benim "Altın Muhafız"ım olduğun için teşekkürler...*

ÖNSÖZ

Bu kitap –bu üçleme– Hava Uyanıyor serisinden önce geçen olayları anlatıyor. Fakat...

Bu kitap, okurların orijinal seriden önce veya sonra okuyabilecekleri şekilde yazıldı.

Hava Uyanıyor serisini okumuş olanlar, bu kitaptaki dünya ve karakterlere kendilerini daha aşına hissedebilir. Okumamış olanlar ise Altın Muhafızlar üçlemesiyle başlayarak daha büyük bir hikâyenin ilerleyişine kronolojik olarak tanıklık edecekler.

Eğer orijinal seriyle başlamak isterseniz ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Ya da devam edin ve Solaris İmparatorluğu'ndan geçmiş en seçkin savaşçı grupla tanışın.

GİRİŞ

Daniel Taffl bir daha asla yön konusunda yalan söylemeyecekti.

Yalan söylemek istediğinden değildi aslında, hatta gerçeği saklamak gibi bir niyeti de yoktu. Her nasılsa ağzından o şekilde çıkmıştı işte. En kötü, ormandaki görevine ekstra birkaç gün eklenir diye düşünmüştü. Ama görünen o ki doğruları saptırmanın cezası sandığından çok daha ağırdı.

Düşman bölgesindeki kazıklı bir çukurun içinde, o güne dek gördüğü en bezdirici adamla birlikte sıkışıp kalmıştı ve tepelerinde kalan tek girişin çevresinde volta atarak hırlayan kocaman, öfkeli kedi de yanlış kelimesine yeni bir anlam kazandırıyordu.

Daniel, karşısında bilinçsiz hâlde bir kayaya dayandırılmış olan adama baktı. Teğmen Craig Youngly bizzat Albay Raylynn Westwind tarafından şahsi çırağı olarak yetiştirilmek üzere seçilmişti ama hâlâ rütbe farklılıklarını umursamadığını iddia ediyordu. Kendisinden daha güçlü insanlar aracılığıyla da olsa çoğu insanın hayal bile edemeyeceği bir güç tutuyordu ellerinde ama onu diğerlerinden ayıran hiyerarşiyi onurlandırmakla hiç ilgilenmiyordu. Üstüne üstlük bu iddiasını hayata da geçirerek dünyanın en sinir bozucu insanlarından biri olduğunu kanıtlamıştı.

Neyse ki teğmen şimdi baygındı. Daniel, sarışın adamın bu

hâlini tercih ettiğini keşfetti, böylece sınırlarının her birini tek tek zıplatamazdı. Evet, Teğmen Craig'in sessiz hâli en iyi hâliydi.

Gözleri Craig'in gelişigüzel bandajlanmış bacağına kayınca Daniel'in öfkesi biraz diner gibi oldu. Kumaşı çoktan sırlıklam eden kan, bacağının etrafındaki taşların orada birikmişti. Daniel sıhhiyeciyi değildi ve yarayı iyileştirmeye yönelik beceriksiz çabası, adamı bayıltacak şiddette bir travmaya sebep olmuştu.

Eğer durum bu kadar ümitsiz olmasaydı, onu susturmayı başarmak bile tatmin edici küçük bir zafer sayılırdı.

Daniel başını yana yatırdı, dev kedi öncekinden daha yavaş adımlarla volta atmaya devam ederken çukurun girişinde parçalanmış kaya ve toprağın içeri dökülmesini izledi. Kedi eninde sonunda ondan saklanan avlarından bıkacaktı. Ama kedi gitse bile yanlarında yiyecek bir şey yoktu, barınma olanakları kısıtlıydı ve Prens'in Altın Muhafızları adına çıktıkları görevde başarısızlığa uğrama ihtimalleri giderek artıyordu.

Daniel gözlerini kapatıp derin derin iç geçirerek gerginliğini atmaya çalıştı ve başarısızlığı kabullenme arzusunu bastırdı. Şimdi havlu atmanın sırası değildi. İnsan, en ümitsiz durumlarda bile açık bir zihinle yeni fırsatlar bulabilirdi. Eğer Daniel nişanlısını tekrar görmek istiyorsa içine düştüğü bu kötü vaziyetten canlı çıkmaya odaklanması gerekiyordu.

Zihni o kısacık düşünceyle ona ihanet etti. *Willow*. Şimdi ne yapıyordu acaba? O kadının Daniel'dan tek istediği savaşması ve sağ salim eve dönmesiydi. Daniel ise İmparatorluk lütfuna mazhar olma ve altınla kurulacak daha güvenli bir gelecek ihtimalinin peşinde hayatını riske atıyordu. Askerlikten kazanacağı üç kuruştan çok daha fazlası, aslında ihtiyaç duymadıkları miktarda altın için.

Daniel, Willow'u gururlandırmak istiyordu. Onu güvende tutmak istiyordu. Ama aynı zamanda, insanların bir çiftçinin oğlunun bir gün bile tutunamayacağını düşündüğü bir konumda başarıya ulaşmak için elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu.

Daniel'in gözleri tekrar açıldı ve zihni işlemeye başladı.

CRAIG

Raylynn Westwind'e olan yakınlığı nedeniyle Craig'in şanslı olduğunu düşünen askerlerin, o kadının nasıl biri olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

“Çok dikkatsizdin.”

Doğru, kulağa aldatıcı bir şekilde yumuşak ve kıvrak gelen melodik bir ses tonu vardı. Eh, tamam; belki biraz da ölüm ve baştan çıkarıcılığın birbirine eş ritmiyle dans eden bir dansçının göz korkutucu zarafetiyle hareket ediyordu.

“Farkındayım,” diye yanıtladı Craig kuru bir ses tonuyla.

“Yani kendine bir bak.” Raylynn adamın sağ kolunun yarısına sıçramış kan boyunca bir çizgi çekti. Kadın tamamen zırhlar içindeyken bile erkeklerin dizlerinin bağını çözebilirdi, bu da diğer erkeklerin –ve kadınların– kıskançlığını üzerine çekmesi için yeterli bir gerekçeydi. “Berbat hâldesin.”

“Farkındayım,” diye tekrarladı Craig.

“Sana bundan daha iyisini öğrettiğimi düşünmüştüm sadece, anlarsın ya,” dedi, savaş meydanına yoğun bir şekilde hâkim olan kanın pusuyla sert bir tezatlık yaratan bir kahkaha atarak.

“Farkındayım.” İçgüdüsel bir cevaptı; kadının söyleyeceklerini içinden atmasına müsaade ediyordu. Eninde sonunda yorulacaktı.

“Ama sana yardım etmek diye bir şey yok, değil mi?” Raylynn meydanın ucunda durdu. Kadının tavrındaki değişiklik, Craig’in kendini hazırladığı fırçayı yemeyeceğini gösteriyordu. “Çadırımın tam şuraya kurulduğundan emin ol ve diğer teğmenlere bu akşam burada kamp kuracağımızı bildir. Jax’i bul ve toplanıp kayıplarımızı hesaplamamız gerektiğini söyle.”

Raylynn bir başkasını azarlamak için uzaklaşır uzaklaşmaz Craig onun emirlerini harfiyen yerine getirmek üzere harekete geçti. Önce, Raylynn’in eşyalarından sorumlu askerlerin yerlerini tespit etti. Sonra, diğer Alevtaşılıkların arasında Jax’i buldu. Cesetlerle beraber yaprakları da yakıyorlardı.

“Bu gelen Raylynn’in favori oyuncuğu değil mi ya?” Batılı adam dönüp Craig’e bakmamıştı bile. “Altın tanrıçamızdan gelen bu yüksek onuru neye borçluyum?”

“Madem gelenin kim olduğunu anlamak için dönüp bakman gerekmiyor, belki kullandığın o büyü sana neden burada olduğumu da söyler.” Craig kollarını kavuşturdu, adamın “favori oyuncak” yorumunun onu kıskırtmasına izin vermediği için kendisiyle içten içe gurur duyuyordu... En azından *bu seferlik*.

“Tahmin edeyim, çadırına yerleşiyor ve Siyah Alay’ın durumunu öğrenmek istiyor.” Jax uzun bir ağaca tırmanan alev yığınının gözlerini ayırdı nihayet. Kuzeye ait yapılardan –ağaç tepelerine kurulmuş ihtişamlı şehirlerden– geriye sadece alevlerin tükettiği kül ve köz kalmıştı. Bir şehir daha savaşın ateşiyle yok edilmişti ve Craig bu konuda bir şeyler hissetmeyi uzun zaman evvel bırakmıştı.

Koyu renk saçlı adam ona döndüğünde ateşin sönükleşir gibi olması sadece tesadüften ibaret değildi.

Jax rahatsız ediciydi, düpedüz ruh hastasıydı, gülünç bir şekilde kaçtı ve düşmüş bir lord olarak kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Tüm bunların üstüne, Craig’in gördüğü en güçlü Alevtaşılıklardan biriydi. Albay’la dalaşmanın alevler içinde son bulacak bir intihar girişimiyle eşdeğer olduğunu bilmesi için Craig’in büyücü olmasına gerek yoktu. Büyüsel yetkinlikte Jax’ten üstün olduğunu

iddia edebilecek tek kişi Ateş Lordu'nun ta kendisiydi – Veliht Prens Aldrik.

“Ee, hadi gidelim, küçük oyuncak.” Jax, Craig'in başını bir çocuğun başını okşar gibi okşadı. “Asla yapmaman gereken tek bir şey varsa, o da bir hanımefendiye bekletmektir. Özellikle de *bu* hanımefendi.”

Craig dişlerini sıkarak adamı takip etti. Elleriyle saçını düzeltilti, sarı buklelerinin Jax'in oynaması yüzünden değil de savaş yüzünden karıştığına dair kendini temin etti.

Onlar çadırına girerken, “Gelmen zaman aldı,” dedi Raylynn kuru bir ses tonuyla.

Kendisiyle konuşulmadığını bilen Craig, branda bezinden duvarın yan tarafına geçerek yerini aldı, Raylynn'e daha yakın duruyordu. İki albay da orduda eşit yetkiye sahipti, önkollarındaki altın kol zırhları onların diğerlerinden üstün bir birliğe ait olduğunu gösteriyordu. Craig'in sanki onlarla eşitmiş gibi aralarında bulunmasının tek sebebi, Raylynn'in onu açıkça kayırmasıydı.

“Cesetler kendi kendilerini yakacak değiller.” Jax omuz silkti ve sonra hareketsizleşti. “Gerçi öyle yapsalar ne kadar iyi olurdu... Düşünebiliyor musun? Bir adam öldürülür, kalbi artık atmaz ve güüm! Kendi kendini temizleyen bir savaş alanı. Geriye sadece alevler ve...”

Raylynn bir elini kaldırarak Alevtaşçıyıcının alevli fantezilerini durdurdu. “Alay ne durumda?”

“Siyah Alay güçlü konumunu koruyor. Sadece birkaç zayıf verdik.”

Craig, Batılı adamın kelimelerini onunla beraber tekrarlamak için çabalamak zorunda kaldı. Soricium'dan ayrıldıklarından beri gördükleri yedi sıcak çatışma, iki şehir ve fethedilmiş üç karakolun ardından Siyah Alay'ın raporu hep aynıydı: birkaç zayıf ve mutlak güç. Büyücülerin kudretiydi bu. Siyah Alay'ın tek bir üyesi aynı anda sıradan üç piyadeye karşı koyabilirdi. Bu artık alışıldık bir şey olmuştu: bu rapor, albayın bu kelimeleri. Hatta basmakalıplaşmış bile denebilirdi.

İstatiksel olarak sıradan insanlar büyücülerin en az beş katı olduğu için dünya çok şanslıydı. Yoksa her şeyi büyücüler yönetiyor olabilirdi ve herkesin bildiği üzere bu da yıkıma sebep olurdu. Kanıt olarak Kristal Mağaralar Savaşı'na bakmak yeterliydi.

"En azından bugün cephede becerikli *biri* vardı." Raylynn, Craig'e yandan bir bakış attı.

"Oo, bu da ne böyle? Âşık kavgası mı?" Jax mırıldanıp hımladı. Yüzündeki ifade neredeyse şehvetliydi ve Craig tiksintiyle gözlerini devirmemek için elinden geleni yaptı.

"Âşık mı? Of, hayır. Onu yatağıma almayı düşünmem için savaşa çok daha yetkin olması gerekiyor." Raylynn bu düşünceyle beraber bir kahkaha attı; Craig kadını muhtemel bir fetih olarak görmese de savunmaya geçme dürtüsüne engel olamadı.

"Leydim son çarpışmamızdan sonra hiç şikâyetle bulunmamıştı," diye hatırlattı Craig, sesinde bir parça gurur tınısıyla. Bu gözü karalığı kendini bile şaşırttı.

"Cesaretleniyor!" Jax koca bir sırtıyla alkışladı. "Belki onun için hâlâ umut vardır, Ray."

"Öyle düşünmemizi istediği kesin."

"Hâlâ bunlardan birinin peşinde misin?" Craig'in bakışlarını yakalayan Jax, sataşır gibi bir sırtıyla kolunu kaldırdı. Bileğinde, Craig'in hayatında gördüğü en güzel şey parlıyordu: Altın bir kol zırhı. Craig cevap vermeden önce adamın ifadesini inceledi.

"Onları sadece tek bir kişinin verebileceğini biliyorum."

"Evet, yani." Jax kayıtsız bir tavırla Raylynn'in masasına yaslandı. "Biliyor musun bir fikrim var, Craig. Eğer benim için bir şey yaparsan, Prens'e senden övgüyle bahsederim."

Gerçek olamayacak kadar iyi görünen her şey özünde tam da öyle olurdu – özellikle de Albay Jax Wendyll söz konusuysa. Craig adamın ona en son "terfi" teklif ettiği zaman neler olduğunu unutmamıştı. Altı hafta boyunca tuvaletleri denetlemek zorunda kalmıştı. "İşin ucunda ne var?"

“Hiçbir şey. Sen benim için bir şey yapacaksın, ben de senin için. Bu kadar basit.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” Craig temkinli yaklaşıyordu ama aynı zamanda dikkatli bir şekilde iyimserdi de. Bir buçuk yıl birinin güvenini kazanmak için yeterli bir süreydi. Ve Raylynn onu uşağı, öğrencisi, çırağı, kahyası –artık ilişkileri her neyse– olarak yanına aldığından beri en az o kadar zaman geçmişti.

“Basit bir şey.” Jax masaya göz attı. “Baldair’e bir mektup iletmek gibi.”

“Bir mektup iletmemi mi istiyorsun?” Craig, adamın tüm bu fikri oracıkta uydurduğunu hissediyordu ve Jax de bu izlenimi değiştirecek hiçbir şey yapmıyordu. Hatta oldukça ciddi görünüyordu.

“Evet, Prens’e bir mektup iletmeni istiyorum senden. Ah ve tabii ki azami önem taşıyacak.” Jax masanın etrafından dolaşıp Raylynn’in yanına geldi ve tüy kalemını alıp parşömenlerinden birine el koydu.

“Senin, hayatında önem taşıyan bir şey yaptığını hiç sanmıyorum, Jax,” dedi Raylynn fısıltıyla.

Jax abartılı bir iç çekişle karşılık verdi. “Beni yaralıyorsunuz, güzel leydi! Ben de arkadaş olduğumuzu düşünüyordum.”

Raylynn burnundan güldü ve haritanın üzerine piyonlar yerleştirmeye devam etti, ordularındaki diğer birliklerin teğmenlerinden aldığı haberleri ve raporları birbiriyle kıyaslıyordu. “Eğer en iyi kılıcımı elimden alacaksan pek arkadaş sayılmayız.”

Samimi bir şaşkınlığın ardından Craig’in göğsü gururla şişti. Görünüşe göre onun için hâlâ umut vardı, hem de cephedeki “acınası” performansının ardından.

“Elindeki en iyi kılıç gerçekten oysa, cephe hattında işleri gerçekten kendi başına hallediyorsun demektir.” Jax üzerine bir şeyler karaladığı parşömeni, Craig içeriğine göz atma fırsatı bulamadan katladı. Mühür mumundan bir parça koparıp kâğıdın ortasına yerleştirdi ve başparmağını bastırdı. Mum büyüyle eridi ve Jax elini çektiğinde geriye parmak izi kaldı.

“Gösterişçi.” Raylynn hiç etkilenmediğini vurgulamak için esnedi.

“En harikası benim, değil mi?” Jax mektubu Craig’e vermeden önce Raylynn’e kocaman sırttı. “Bunu Prens’e on günden kısa sürede ulaştırırsan bir kol zırhı takman için güvenoyum senindir.”

“Bunu gerçekten yapacak mısın?” Raylynn gözlerini nihayet belgelerden ayırarak iç geçirdi. “Ona burada ihtiyacımız var ya hani... gerçek savaş için.”

“Sorum yaşayacağımızı düşünmüyorum. Sen cephede onu ona katlarsın zaten, değil mi?” Raylynn, Jax’in bu değerlendirmesine karşı çıkmadı ve Craig de ağzını açmadı. Gurur kırıcı bir ifade sayılmazdı; Raylynn ordudaki eli kılıç tutan herkesi ona katlardı. Belki Prens Baldair hariç. “Her zaman yeni bir evcil hayvan edinebilirsin, Ray.”

Craig utançla büzüldü. Raylynn iç geçirdi.

“Aklında başka biri yok mu?” Jax kadını dürttü. “Bunu gerçekten yeteneği olan yeni, genç bir kılıç ustasıyla değiştirsene. Hatta belki bu kez yatakta da iyi birini bulursun?”

Jax, Craig’in kişisel... başarılarına değinerek sinirlerine dokunmuştu ki ondan başkası da bunu başaramazdı. Craig egosunu bir kenara bırakıp objektif bir şekilde değerlendirdiğinde bile, *eğlendirdiği* hiçbir kadının şikâyetçi olduğunu duymamıştı. Eğer aralarının bozulmasından endişelenmeseydi ve kadın en azından geçici bir ilgi göstermiş olsaydı Craig, Raylynn Westwind’e ne kadar iyi olabileceğini gösterirdi. Gözü olan her adam aynıyı yapardı.

“Aklımdaki kişinin daha yetenekli olacağından şüpheliyim.”

Aniden farkına vardığı şey, Craig’in yüzüne bir tokat gibi çarptı. *Aklında başka birisi var.*

“Duyduğuma göre Başkent’te onu bekleyen bir nişanlı varmış. Duygular, erkeklerin dikkatini dağıtır; ya kahramanlık yapmaya fazla hevesli kılar onları ya da kendilerini korumak adına fazla korkak davranırlar.”

Bir nişanlı. Craig nişanlı olduğunu bildiği askerleri tek tek ak-

lından geçirdi ve istemsiz bir şekilde kendini –kılıç ustalığını tabii– onlarla kıyasladı.

“Demek farklı türden bir kılıç dikkatini çekti.” Jax sanki Craig uzun zaman önce ortadan yok olmuşçasına devam ediyordu.

Ama Craig yok olmamıştı. Hem bu ağız dalaşına dikkat kesilmişti hem de Raylynn’in yanında onun yerini alacak muhtemel rakiplerinin listesini elemeye devam ediyordu. Craig bu kadınla yaklaşık iki yıldır çalışıyordu ve beraber otuzdan fazla mücadeleye girmişlerdi. Yerini öyle bir anda ortaya çıkan birine bırakacak değildi.

Ama Jax’in teklifini bir kenara fırlatıp o altın kol zırhı için son şansını da heba etmeyecekti.

“...onunki standart bir kılıç değil,” diye devam etti Raylynn.

Craig o anda müstakbel yedeğinin kimliğini birden çözdü. Yumruğu avucundaki parşömenin etrafında kapandı, bu sırada akli hızlı ve keskin bir saldırı planı üretiyordu. “Albay Jax, mektubunuzu iletceğim.”

Jax, Craig’e dönerek gözlerini kırıştırdı. “Ah, sen hâlâ burada mısın?” Batılı adam gerçekten şaşırılmış görünüyordu. “Yoksa çoktan gidip de döndün mü?”

“Siz gittiğimi bile fark etmeden dönmüş olacağım.” Craig özgüven ve ısrarla göreve atılmadan önce stratejisini son bir kez değerlendirdi. “Ancak tehlikeli bölgelerden geçeceğim göz önüne alırsa bana eşlik edecek birinin olması iyi olur diye düşünüyorum.”

“Ne oldu, kendin baş edemez misin?” Jax kaşlarını kaldırdı, hem alay ediyor hem de Craig’in mertliğini tartıyordu. “Bu hiç de Altın Muhafızlara yakışır bir hareket değil. Eğer sana bir mektubu iletme konusunda bile güvenemeyceksek o zaman...”

“Bana güvenebilirsiniz. Mektubun iletileceğine dair güvence veriyorum.” Craig sözünden dönmeden hızlıca bir sebep bulmaya çalıştı. “Yanımda biri daha olursa, bana bir şey olması durumunda görevi devam ettirebilir diye düşündüm.” Jax tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu ama başka bir yorumda bulunmayarak meseleyi Raylynn’e bıraktı.

“Aklında kim var?” Raylynn’in ondan çok daha ileride olduğu belliydi. Craig lafa girdiği andan beri dudaklarında ufacak bir tebesüm dans ediyordu.

“Daniel Taffl.”

Craig, Doğulu hakkında pek bir şey bilmiyordu ama şu iki gerçekten emindi: Daniel, sürekli Güney Başkent’te ardında bıraktığı “hayatının aşkı”ndan bahsediyordu ve Raylynn’in bile dikkatini çekebilecek, özel dövülmüş ince uzun bir kılıcı vardı.

Raylynn karşısındakileri sürekli sınavan biriydi –Craig’i hep tiktik tutmak için zihinsel savaş oyunları oynardı– ve gittikçe büyüyen gülümsemesine bakılırsa Craig bu seferinde başarılı olmuştu. “Pekâlâ. Jax’in bu çarpık küçük macerasında sana katılması için şu Daniel denen adamı çağır bakalım.” Sanki o ismi daha önce hiç duymamış gibi elini savurarak Craig’i azletti.

DANIEL

Ölüleri soyamak en sevmediği görevdi.

Kendini buğday tarlasındaki bir böcek gibi hissediyordu. Ama tepesinde yükselen altın rengi saplar değil, gür yapraklarıyla gökyüzünde bir örtü oluşturan kalın gövdelerdi; öyle ki altı yetişkin adam parmak uçlarını dokundurarak bile etrafını saramazdı. Daniel çok yükseklerde salınan yapraklara gözlerini kırsarak baktı ve ölümün, İmparatorluk'un ana kıtada kalan tek düşmanı olan Kuzeylilerin kılığına girmiş olarak orada kol gezip gezmediğini merak etti. Maalesef, tepesinde kıpırdanan zümrüt yeşili yapraklar, sırlarını kolay kolay ele verecek gibi değildi.

Hiçbir zaman vermemişti ki.

“Daniel, aylaklık etmeyi kes!”

Aniden dikkat kesildi, aklı rüzgârdan ve yaz hasadından önce rüzgârda dalgalanan buğday püsküllerinden uzaklaşarak yanı başındaki katliama döndü. Bir kere daha eğilip ölü bir kadını sırtına attı. Daniel nelerin kurtarılabileceğine baktı hızlıca. Bir kalkan, kılcı olmayan bir kın, sadece tabanları biraz yıpranmış bir çift ayakkabı... Bu kadardı.

Kadının adı bile kurtarmaya değer değildi. Ancak tekrar kullanılacak kaynakları araştırmaya yetecek kadar zamanı vardı. Adı

her ne ise kadınla beraber yanacak, savaş meydanından gökyüzüne yoğun dumanlar salan büyük odun yığınlarında kaybolacaktı.

Ölü kadın, Daniel'in daha demin hayranlık duyduğu devasa gövdelere tırmanan, üstteki dallara sarmaşık misali dolanan alevlerle tutuşacaktı. Alevtaşçıları alevleri akkor hâle getirecek ve sıcaklığı, zırh olarak kullanabilecek denli kalın ve güçlü olan ağaç kabuğunu yakmaya yetecek kadar artıracaktı. Ne bu karakoldan ne de İmparatorluk'a karşı direnişinden bir şey kalacaktı geriye... Yanmış toprak dışında.

Daniel taşıyabileceği kadar ganimet topladıktan sonra, ölülerden kalan eşyaları ayırarak taburlarına yeni giren kaynakları hesaplayan diğer askerlerin yanına gitti.

"Alanda ne kaldı?" diye sordu bir adam.

"Bence çoğu tamam." Daniel elinin tersiyle alnını sildi, gözlerini kısarak duman ve ısı yanılsamasının ötesindeki cepheye baktı.

"Orada pek de kötü olmadığını duydum."

Daniel bu sözlerle birlikte kılıcının kabzasını kavradı. Göğsü gururla kabardı, bir amaca hizmet etmenin kıvancı patlak verdi. "Sadece İmparatorluk'a hizmet ediyorum."

"Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?" dedi adam burnundan nefes vererek alayla gülerken. Dizlerinin üzerine oturmadan önce listelediği şey her neyse onu yığına geri bıraktı. "Asker maaşı da yabana atılacak miktarda değil."

"Doğru, değil." Bir askere ödenen tazminat, nesiller boyunca işletilebilecek arazisi olan düzgün bir ev almaya yeterdi. Ya da Willow'un tercihi değişmezse şehirde mütevazı bir ev almaya da uygundu. Tabii, ona yapılacak ödemenin son taksitlerini alacak kadar hayatta kalırsa.

"Daniel?" Adı alan boyunca yankılandı, ellerini ağzının etrafına sarmış bir kadın ona sesleniyordu. "Daniel Taffl?"

İyice yaklaşınca Daniel, ona seslenen kadının kendi taburundan Ingrid olduğunu gördü. "Buradayım!"

Ingrid aradaki mesafeyi hızlı adımlarla kapadı. Koluna sıkıca sa-

rılmış bandaj kanla sıırsıklam olmuştı. Daniel'in dudakları bir somurtmayla aşığı doğru kıvrıldı. Kılıç kullanan kolu sakatlanmıştı.

"Görüyorum ki sapasağlam atlatmıştın," dedi Ingrid onu hızlıca süzdükten sonra. Daniel deminki acıma duygusunun ifadesine yansımamasına özen gösterdi.

"Şanslıydım."

"Şansın yetenekle eşanlamlı olduğu bir nokta vardır. Sen de bunu eninde sonunda kabullenmek zorunda kalacaksın."

Daniel parmaklarını kılıcının kabzasında gezdirdi. Taburundaki adamlardan bazıları, meşhur ince uzun kılıç hakkındaki görüşlerini dile getirmekten çekinmezdi. "Kadın silahı" derlerdi. Bu tarz kibirli yorumlarda bulunan iki adam artık konuşabilecek durumda değildi – tabii Baba'nın koridorlarında dolaşan ölümler seslerini öteki taraftan duyurmanın bir yolunu bulmadıysa.

"Sanırım ikisinden de biraz." Kibir en iyi hâliyle yakışksızdı, en kötü hâliyle ise elindeki şansı eninde sonunda tüketti.

"Seni Albay'ın çadırından çağırıyorlar." Üstlerinin bahsinin geçmesiyle muhabbetleri ânında kesildi.

"Anlaşıldı."

Daniel, Albay Raylynn'in neden onunla görüşmek istediğine dair hiçbir tahmin yürütemiyordu ve Ingrid'in de bir bilgisi yoktu. Katliamın keşmekeşi arasında kadını takip etti, Kuzey'den de Güney'den de geri kalanlar çamurlu ormanın zemininde açılmış çukurdaydı. İyi bir askerin yapması gerektiği gibi sorularını kendine sakladı. Emirlerle itaat etmek genelde onu hayatta tutmuştu ve emirleri verenler onun gözünde saygıdeğer insanlardı.

Saygıyı Albay Raylynn'den fazla hak edense yoktu.

Çadırı alanın karşı ucundaki sınıra kurulmuştu. Pek çok direğiyle Daniel'in haftalardır gördüğü en yüksek yapıydı. İçi, savaştaki bir askere göre epey lüktü: Kaliteli bir brandadan olan çadır yere çakılmıştı ve ortasına bir masa yerleştirilmişti – inatçı düşmanlarına karşı beyin fırtınası ve saldırı planları yaptıkları yerdi burası.

O masanın arkasındaysa onu çağırın kadın duruyordu.

“Bu o mu?” Daniel içeri adım atar atmaz Raylynn onu incelemeye koyuldu. Ingrid başıyla onayladı. “Güzel. Sen çıkabilirsin, Ingrid.” Ingrid tek kelime etmeden geri çekildi ve Daniel’ı Albay’la baş başa bıraktı. Daniel şakacı bir adam olsaydı, Albay’ın insafına kaldığını bile söyleyebilirdi. Neyse ki bir soytarıdan ziyade askerdi.

“Daniel Taffl, emrinize hazırdır, albayım.” Daha önce sayısız kere yaptığı gibi yumruğunu kalbine götürerek selam verdi.

Raylynn onu tepeden tırnağa inceledi, bakışları uzun bir süre kılıcının kabzasında takılı kaldı. Daniel çadırdaki iki adamı görmezden geldi ve dikkatini kadından bir an olsun ayırmadı. Askerlerden bazıları, İmparatorluk Prens’inin ona olan sevgisine ve Güneyle sarı buklelerine atıfta bulunarak Raylynn’e Altın Prens’in gün ışığı diyorlardı. Ama Daniel’in bu tarz lakaplarla hiç işi yoktu. Karşısındaki kadının kılıcıyla neler yapabildiğini görmüştü ve sadece Prens’e olan yakınlığıyla anılmaktan çok daha iyisini hak ediyordu. O kendi başına parlayan bir güneşti zaten. Raylynn sanki düşüncelerini okumuşçasına başını yana eğdi, gözlerini ağır ağır belindeki kılıçtan gözlerine çevirmişti. “Görebilir miyim?”

Soru sorar gibi söylemişti ama Daniel bir tercih hakkı olmadığını biliyordu, tabii ordudaki yerini korumayı umuyorsa. Yerini kaybederse ödeme de alamazdı ve yaptığı her şey boşa giderdi. Daniel razı gelerek silahını çekti, kadının değerlendirmesi için yere paralel tuttu.

Raylynn kılıcı eline almadan önce sessiz uğultusunun kesilmesini bekledi. *Güzel ve ölümcül*, diyorlardı Albay için. Daniel bu görüğe hiç karşı çıkmamıştı ama şimdi yakından bakınca kadından dalga dalga yayılan havada bunun doğruluğunu görebiliyordu. Bir lordun karısı olabilecek kadar güzeldi, hatta vücudunu baştan ayağa saran yara izlerine rağmen – belki de onlar sayesinde.

Daniel kılıcını başkalarının tutmasına izin vermekten hoşlanmıyordu –hiçbir gerçek kılıç ustası hoşlanmazdı– ama Albay’ın doğasında bunun sızısını biraz olsun dindiren farklı bir şeyler vardı. Parmakları değer değer silahı tanımış gibiydi. Daniel tüm bu süreç boyunca rahattı; kılıcının kadının detaylı incelemesinden geç

not almamasının imkânı yoktu. Daniel'in hayatında gerçekten para harcadığı birkaç şeyden biriydi ve o kılıcı dövmek Lyndum'un en iyi demircilerinden birinin üç haftasını almıştı.

"El işçiliği güzel. Bir Doğulu için ilginç bir tercih."

Daniel bir elini çekingen bir tavırla alametifarikası kestane renge saçlarından geçirdi, gerçi onu tamamen ele veren şey kesinlikle Cývense aksanıydı. "İlk kılıçlarım, babamın tarlalarının yanındaki nehrin kenarından topladığım kamışlardı," dedi açıklama olarak. Çoğu Doğulu yaba ve orağa olan benzerliğinden ötürü gönderli silahları tercih ederdi. "Bu formdaki bir silah doğal geldi."

"Çelik de senin bu değerlendirmene katılıyor."

Bu gizemli bir ifadeydi ve Daniel nasıl cevap vereceğini bilmediğinden hiçbir şey söylemedi. Kadın olağanüstü yeteneğiyle istediğini söyleyebilirdi ve Prens'in kayırması da sözcüklerini destekledi. En azından, söyledikleri şimdilik ondan yana gibiydi.

"Onu senin için görevlendirebilirim, Jax." Raylynn masadaki yerine döndü ve Daniel'in sağında oyalanan Batılı adama hafifçe sırttı.

Jax. Siyah Alay'ın –büyücülerin– Albayı ve Prens Baldair'in alı şılmadık favorilerinden biri. Onun ve Albayı'nın taktıkları parlak metal kol zırhları koruyucu olarak işe yaramaz, aksesuar olarak ise çirkindi ancak taşıdıkları önem son derece büyüktü. Kol zırhı, bir askerin sahip olmayı umabileceği en yüksek onur nişanıydı: Prens Baldair'in şahsen seçtiği kişilerden oluşan en seçkin birliğin, Altın Muhafızlar'ın, bir parçası olduklarını gösteriyordu.

"Bana ne kadar da iyi davranıyorsun." Jax'in bakışlarında öyle bir ifade vardı ki kendisine çevrildiğinde Daniel'in omurgasından yukarı bir gerginlik dalgası yükseldi ve aklının gerisine yerleşerek sessiz bir alarmı devreye soktu. Ama Daniel hazırolda durmak üzere eğitilmişti, sakın ve emirlerini almaya hazırdı. Düşmüş lord –bazıları onu Tahtın Köpeği olarak bilirdi– hakkında birbirinden kasvetli dedikodular dönse de o hâlâ bir albaydı ve bunun da ötesinde, Prens Baldair'in yakınlarında tutacak kadar değer verdiği kişilerden biriydi. "Senin için bir görevim var."

“Benim için mi?”

“Sen ve Craig, Soricism’deki Prens Baldair’e benim adıma bir mektup ulaştıracaksınız.”

Daniel, Jax’in yarım adım gerisinde duran adama baktı. Çarpıcı mavi gözlerine ve altın sarısı saçlarına bakılacak olursa o da Güneyliydi.

“Hiç sorun değil.” Birliklerin Soricism üzerinden geçtikleri yol büyük oranda temiz olmalı, diye akıl yürüttü Daniel, düşünceleri çoktan göreviyle ilgili detaylara kaymıştı.

“Bu çok önemli, resmî bir mektup ve zamanlama çok mühim.” Albay’ın sırtışı genişlemeye devam etti ve Daniel, masanın Raylynn’in bulunduğu tarafından bastırılmış bir kahkaha geldiğine yemin edebilirdi.

“O zaman vakit kaybetmeyelim.” *Soru sormak yok*, diye hatırlattı Daniel kendine. Çalışkan bir askerdi ve Kuzey’de olmasının bir sebebi vardı – para kazanıp Willow’la bir hayat kurmak üzere eve geri dönmek. Willow anlaşmanın kendine düşen kısmını gerçekleştirirmesine güvenerek onu bekliyordu.

“Evet, kaybetmeyelim,” diye onayladı Craig. “Atlarımızı ayarladım.” Ses tonunda Daniel’in anlamlandıramadığı bir ağırlık vardı ama aldıkları emir karşısında bunu göz ardı etmek kolaydı.

“Kendinizi öldürtmeyin,” diye mırıldandı Albay Raylynn, harita üzerinde bazı piyonların yerini değiştirmek ve çeşitli notları birbiriyle karşılaştırmakla meşguldü.

Onlar çadırdan çıkarken, “Ya da öldürtün ama bunu öyle korkunç bir şekilde yapın ki hakkında şarkılar söylenecek bir hikâye olsun,” diye ekledi Albay Jax coşkulu bir tavırla.

Bir an geçti. Sessiz kaldılar ve gözlerini Albay Raylynn’in çadırının kapalı girişine diktiler. Craig aralarındaki sessiz gerilimi bozan kişi oldu.

“İkisi arasında seçim yapmam gerekiyorsa, ölmemeyi tercih ederim,” dedi duygusuz bir ses tonuyla.

“Ben de.” Daniel bir selamlamayla elini uzatmadan önce başıyla onayladı. “Daniel Taffl.”

“Craig Youngly.” Adam, önkolunu sertçe sıktı. “Bu işi halledelim mi, Daniel?”

Daniel onayladığını samimi bir şekilde dile getirdi. Ne de olsa bir asker her gün bir prenze hizmet etmek için görevlendirilmiyordu.